

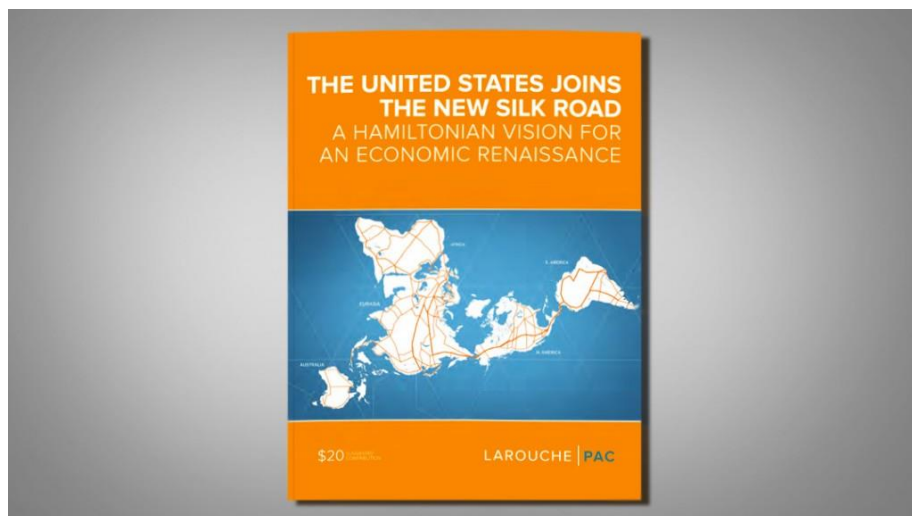
Skønhed er nødvendigt, ikke praktisk, for menneskeheden

Følgende er et uddrag af
LaRouchePAC's fredags-webcast,
8. januar 2016:

Matthew Ogden: Som Jeff netop nævnte, så understregede Helga Zepp-LaRouche, under vores diskussion med hende i eftermiddags, udtrykkeligt, at vi ikke kan undfly denne Mørke Tidsalder, denne overhængende Mørke Tidsalder med krig og økonomisk disintegration, med mindre vi initierer et helt nyt paradigme for civilisationen; et paradigme, der totalt bryder med fortidens forfejlede politik og bogstavelig talt har til hensigt at skabe en Ny Renæssance på samme skala som det, vi så med den store, europæiske Gyldne Renæssance, der varede i flere århundreder.¹ Men vi må i realiteten gå langt videre end dette for at opnå bedrifter, som menneskeheden hidtil ikke har opnået. Det er den form for vision om det nye paradigme, som Helga Zepp-LaRouche personligt over de seneste måneder og år har rejst rundt i hele verden og diskuteret, og som LaRouche-bevægelsen har været engageret i; ikke blot talt om nødvendigheden af at skabe dette, men aktivt engageret i at skabe dette nye paradigme.

Et af aspekterne af dette, som Jeff nævnte for et minut siden, er den nyligt udgivne 32-siders brochure, der nu er tilgængelig på LaRouchePAC's hjemmeside med titlen "The United States Joins the New Silk Road: A Hamiltonian Vision for an Economic Renaissance" (USA tilslutter sig den Nye Silkevej: En Hamilton-vision for en økonomisk renæssance). Den er tilgængelig i en digital version, og vi opfordrer alle til at dele den med så mange som muligt, og vi har også brug for jeres hjælp til at

¹ Se Specialrapport: »Skab en Ny Renæssance«. Tale af Helga Zepp-LaRouche ved Schiller Institutets konference i Paris, juni 2015. « <http://schillerinstitut.dk/si/?p=7199>

»USA tilslutter sig Den Nye Silkevej«, dansk introduktion, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=10998>

sponsorere den første trykte udgave. Så dette er noget, som I må være aktivt involveret i at cirkulere og gøre muligt.

Endvidere er skabelsen af en ny renæssance afhængig af, hvilken vej USA vælger at gå i de kommende dage og måneder. Og en afgørende faktor i den sag er LaRouche-bevægelsens indgriben i New York City og specielt på Manhattan. Spydspidsen i denne proces er det, som vi nu kender som Manhattan-projektet, en kampagne, der, idet den involverer den brede befolkning, genopliver den klassiske kultur, specielt den bedste klassiske kormusik. Antallet af deltagere i denne kampagne vokser hurtigt, hvilket blev synligt i forbindelse med de to koncerter den 19. og 20. december, hvor Händels Messias blev opført. Disse to koncerter var sponsoreret af Schiller Institutets Folkekor, så vel som the Foundation for the Revival of Classical Culture (Foreningen for Genoplivning af Klassisk Kultur). Den første koncert fandt sted i Brooklyn den 19. december, og den anden dagen efter i Unitarian Church of All Souls på Manhattan. Begge koncerter er nu tilgængelige på Youtube i fuld længde, og vi opfor-

drer jer til, hvis I endnu ikke har set dem, at gøre det, og samtidig dele dem med så mange som muligt. Det er en af de største gaver, I kan give til jeres venner og familie. Men nu vil vi vise nogle uddrag af koncerten på Manhattan som en slags optakt til, hvad Megan Beets vil sige i sin del af aftenens webcast.

Megan Beets: Det, I altså lige fik en smagsprøve på, er den fremmeste og mest afgørende front af vores bevægelses indgriben i USA i øjeblikket. Det udgør frugterne af ca. et års intenst arbejde med at opbygge Schiller Institutets Folkekor i New York, som mestendels består af amatører, men dog også involverer professionelle eller halv-professionelle musikere. Det er politiske aktivister og tilhængere af LaRouche-bevægelsen og andre mennesker, som er gået med i koret; mange af dem havde ingen tidligere musisk erfaring. Koret synger i den korrekte videnskabelige tonehøjde, hvor A ligger på 432 hertz, som typisk er lavere end det, de fleste kor og orkestre rundt omkring i verden benytter sig af. Og koret arbejder i den klassiske, italienske tradition, kendt som bel canto. Det, I lige så, repræsenterer altså et års intenst arbejde og intenst engagement; korlederne har arbejdet til ud på de sene timer, og det har kostet mange ressourcer af forskellig art – tid, penge osv.

I betragtning af billedet af den strategiske situation, som Jeff netop præsenterede, og i betragtning af den kendsgerning, at USA's og i realiteten verdens skæbne afhænger af denne bevægelses indsats og lederskab, og i betragtning af denne bevægelses begrænsede størrelse og ressourcer, kunne man måske spørge, ”Burde vi ikke bruge vore begrænsede ressourcer andetsteds; et sted, der mere præcist fokuserer på den kamp, vi har for os? Burde vi ikke sende flere folk til Kongressen? Burde vi ikke stoppe med at spille vore ressourcer på noget så upraktisk, noget, der er så indirekte relateret til den kamp, der foregår nu og her?” Nej. Det er netop gennem den kendsgerning, at dannelsen af koret og dets aktivitet ikke er praktisk, at I får en forsmag på, hvor sejren skal findes. Intet praktisk kan på nuværende tidspunkt ændre USA; og det er ikke blot det, at klassisk musik og dette kor ikke er praktisk. Det er ikke den vigtige pointe. Den vigtigste pointe er, at det er skønhed; skønhed og skøn kultur er ikke en luksus for menneskeheden. Det er en nødvendig og afgørende betingelse for menneskeheden; og faktisk er det den eneste måde, hvorpå vi kan forandre dette land og skabe en mulighed for at vinde denne politiske kamp.

Jeg vil gerne have, at folk lige tænker et øjeblik; se jer omkring, tænk på kulturen i dag, populærkulturen. Populærkulturen, specielt den vestlige, er blevet så forfalden, så fordærvet. I løbet af det 20. århundrede er kulturen skridt for skridt blevet værre og værre. Der er intet menneskeligt tilbage. Der er intet universelt tilbage i film, skuespil eller populærmusik; og heri medregner jeg de populære udtryk for såkaldt klassisk musik.

Lyt til Händels *Messias*, opført af Schiller Institutets Kor i New York: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=10778>

Kulturen i dag fejrer grimhed, sex, plathed, tomhed, usædelighed. Den forherliger de værste og laveste tendenser i mennesket. Alle disse egenskaber ved populærkulturen har bedøvet folks følsomhed og forståelse for, hvad det vil sige at blive bevæget af høje, nye og smukke, vigtige ideer.

Og det bringer os til den afgørende pointe. Vi befinder os ikke i denne politiske, civilisatoriske krise, fordi vi ikke ved, hvad vi skal gøre. Løsningerne findes. Mulighederne er der. Vi har udpeget netop de skridt, der må tages, og de vil virke. Den politiske magt, der skal til for at gennemføre dem, findes. Det, der mangler, er viljen og moralen i kulturen til at få det til at ske.

Det afgørende spørgsmål lyder således: Hvordan genopliver vi denne vilje og denne moral i samfundet? Hvordan giver man et folk en fornemmelse af dets menneskelighed tilbage?

Her vil jeg gerne bringe nogle tanker på banen fra værkerne af en person, der er ukendt for de fleste, hvis ikke stort set alle amerikanere, og det er den store, frihedens digter, Friedrich Schiller, der var tysk og levede i slutningen af det 18. og begyndelsen af det 19. århundrede. Schiller levede i en politisk meget urolig tid. I 1794 skrev han en række breve, der, sammen med hans andre værker, behandler netop dette spørgsmål på en meget præcis og også meget videnskabelig måde.

Det var netop omkring denne tidsperiode, at Schiller til sin store rædsel så, hvordan den Franske Revolution brød sammen, den revolution, som ellers legemliggjorde så meget håb og potentiale for fortsættelsen af Den Amerikanske Revolution og Europas politiske frihed, og dernæst frihed for hele verden. Schiller så, hvordan den brød sammen og blev til brutalitet og vold, og sluttelig skulle blive til fascisme under Napoleons styre. Som respons herpå sagde Schiller ”det gavmilde øjeblik finder en uimodtagelig slægt” (5. Brev).

Det, han fremlægger i disse breve, som jeg om et øjeblik gerne vil oplæse nogle uddrag fra, er, at det eneste middel til at befri menneskeheden for den form for tragedie, som man så i Den Franske Revolution, såvel som i mange andre tidligere forsøg – inklusive den situation, som vi befinder os i, i dag – det eneste middel til at

Friedrich Schiller, frihedens poet (1759 – 1805).

befri menneskeheden er ikke noget praktisk, ikke noget, der aktuelt eksisterer i menneskeheden, i samfundet. Man må skabe et nyt potentiale hos menneskeheden. Og Schiller sagde, at den eneste måde, hvorpå dette kan lade sig gøre, er gennem skøn kunst.

Jeg vil gerne oplæse et par korte uddrag, og jeg begynder med et afsnit, hvor Schiller identificerer præcis, hvad jeg netop har identificeret for et par minutter siden: at problemet ikke er manglende viden. Han siger følgende: ”Thi hvordan går det til, at fordommene endnu hersker overalt, og at ånden endnu er så formørket trods alt det lys, som filosofi og erfaring har tændt? Tiden er oplyst, det vil sige, de kundskaber, som ville være tilstrækkelige til at berigtige i det mindste vore praktiske grundsætninger, er erhvervet og gjort offentligt tilgængelige; den frie undersøgelses ånd har spredt vildfarelsens begreber, som længe spærrede for adgangen til sandheden, og undergravet den grund, som fanatisme og bedrag byggede deres troner på; fornuften har rensset sig for sansernes illusion og for bedragerisk sofisteri, og filosofien selv, som først gjorde os til naturens frafaldne, kalder os højt og indtrængende tilbage i dens skød; – hvordan går det da til, at vi stadigvæk er barbarer?”

Dertil svarer Schiller: ”Vov at være vis. Der hører både energi og mod til at overvinde de forhindringer, som både naturens træghed og hjertets fejhed opstiller for belæringen. Ikke for ingenting lader den gamle myte visdommens gudinde springe frem af Jupiters pande i fuld rustning; thi allerede hendes første opgave er krigerisk.”

Han advarer videre: ”For at elske visdommen måtte [menneskene] allerede være vise: en sandhed, som allerede den følte, der gav filosofien dens navn. Med andre ord: Ikke nok med, at al forstandsoplysning kun fortjener

respekt for så vidt som den virker tilbage på karakteren; den udgår også på en vis måde fra karakteren, fordi vejen til hovedet må banes gennem hjertet. Udvikling af følelsen er altså tidens mest påtrængende opgave, ikke alene fordi den bliver et middel til at gøre den forbedrede indsigt virksom for livet, men også fordi den tilskynder til at forbedre indsigten.”

Men hvordan opnår vi det? Hvordan udvikler vi i et folk en afsky for fordærv og en sand forædling af evnen til at føle?

Schiller siger, at midlet hertil er kunsten, den skønne kunst. Han siger: ”Kunsten er, ligesom videnskaben, uafhængig af alt praktisk og af alt, hvad menneskelige konventioner har indført, og begge kan glæde sig over en absolut immunitet over for menneskenes vilkårlighed. Den politiske lovgiver kan afspærre deres område, men herske inden for det kan han ikke. Han kan bandlyse hver ven af sandheden, men sandheden selv bliver stående; han kan ydmyge kunstneren, men ikke forfalske kunsten.”

Men hvordan vinder man så et ødelagt folk eller endda et underudviklet eller uudviklet folk over til at vælge fornuften? Han siger: ”Folks smag er mere kysk end deres hjerte” og ”Deres maksimer vil du bestorme uden held, og uden held vil du fordømme deres handlinger, men du kan prøve din skabende hånd på deres lediggang. Fordriv vilkårlighed, frivolitet, råhed fra deres fornøjelser, så vil du ubemærket og i stilhed også kunne forvise disse egenskaber fra deres handlinger, ja til sidst fra deres sindelag. Hvor du end finder dem, skal du omgive dem med ædle, med store, med åndfulde former, omslutte dem med det fortræffeliges symboler, indtil skinnet overvinder virkeligheden og kunsten overvinder naturen.”

Schiller præciserer denne idé senere i brevene, hvor han siger, at for at begribe sandheden, må man gå ud over det, han kalder virkeligheden, ud over det, der i øjeblikket eksisterer. Og man må vove sig ud i forestillings- evnen for at begribe noget, som er sandt. Og det er den virkelige hensigt med stor kunst: At fjerne fra menneskeheden de begrænsninger og mangler, som den i øjeblikket må tåle, selv, hvis det kun er for den korte periode, som præsentationen af kunstværket varer. Og i løbet af denne periode, gennem oplevelsen af og processen med at deltage i skøn kultur og skøn kunst, kan menneskets lidenskaber og ønsker blive bragt i overensstemmelse med fornuften, med det sande, det retfærdige og det gode.

Og i denne forståelse er dette kunstens opgave og magt: at opløfte menneskeheden så meget som muligt til idealet. Og at sætte mennesket i en tilstand, hvor dets impulser, dets frie vilje og menneskelige love er så forædlede, at man kan forlade sig på dem som på en naturkraft. Og lad os nu med dette in mente vende tilbage til den koncert, som I så et glimt af i begyndelsen. Dagen efter koncerten, mandag, den 21. december, responderede hr. LaRouche i løbet af udsendelsen med Komiteen for Politisk Strategi til det, der var sket i Manhattan, og han sagde følgende: ”Det, der skete under disse koncerter, var naturligvis musik, men det var ikke bare musik som

sådan. Det var en proces, som gav over 1000 mennesker, der deltog både som publikum og som musikere – det gav dem en oplevelse af at resonere med menneskesindet.” Det er kunst, det er meningen med kunst. At udvikle, opleve og fejre den sande, kreative evne hos mennesket. I betragtning heraf er det ikke noget under, at, når vi ser tilbage i historien, ser vi, at storslåede perioder med politisk fremskridt og politisk udvikling for menneskeheden, altid har været ledsaget af udviklingen af storslået kunst. Vi så det i Italiens Gyldne Renæssance, hvor vi på samme tid så udviklingen af begyndelsen til den suveræne nation og udviklingen af poesi, kunst og sang. Intet under, at Wolfgang Mozart var en stærk tilhænger af Den Amerikanske Revolution, og Beethoven ligeså. Det er ingen overraskelse, at Giuseppe Verdi var en tilhænger af Italiens selvstændighedsbevægelse og også var medlem af det italienske senat. At Johannes Brahms var en stærk tilhænger af Bismarck, der udgjorde forsvarsværket mod, at Det britiske Imperium overtog Europa. Og intet under, at Lyndon LaRouche fra en ung alder forstod og havde stor nydelse og glæde af klassisk kunst og har fremmet dens genrejsning og genfødsel.

Som afslutning, vend da i jeres tanker tilbage til det, som Jeff fremlagde; til den store, forhåndenværende politiske krise og den opgave, vi på kort sigt har for os, og som består i at yde modstand mod den enorme ondskab, der har overtaget planeten. Det vil sige Det britiske Imperium og dets handlinger, i skikkelse af Barack Obama. Som hr. LaRouche sagde, så har vi vundet fodfæste mod denne ondskab med koncerterne i Manhattan. Og jeg vil gerne slutte af med at udfordre og invitere alle til fuldt ud at tage kampen op mod denne ondskab. Vi kan ikke nøjes med en delvis sejr. Dette er ikke en kamp om en enkelt mærkesag. Hvis vi kæmper for en enkelt mærkesag, taber vi. På ironisk vis er den eneste kamp, der på dette tidspunkt kan vindes, den store kamp, hele kampen; hvilket vil sige, at vi skal kæmpe for et fuldstændigt nyt paradigme. Vi skal kæmpe for en ny, ophøjet, forædlet tilstand for menneskeheden, hvor mennesket tager et stort skridt fremad på vejen mod at opfylde sit ideal og sande potentiale. Og hvis I bor omkring New York, kan I begynde med at gå med i koret.